

Őszikék — Novella III. helyezett

Tucatnyi veréb szinte egyszerre érkezett a hámló vakolatú épület mellett álló, féloldalas koronájú, öreg fára. Csivitelésük messze elhallatszott a késődelután nyárnyújtó melegében. Az alacsonyan járó nap vöröses sugarai bekéredztek a műterem résnyre nyitva lévő ablaktáblái között. Vonalakat rajzoltak az összevisszaságban álló kész és félkész alkotások fazonján. Csíkok, mint egy árnyjáték jelenetei, lassan húzódtak feljebb és feljebb az egyik büszkén előretekintő férfialak arcán, fejét díszítő sisakon, végül a mennyezet sarkában állapodtak meg kis időre, hogy azután végképp eltűnjenek.

Az üvegtelejű csarnok közepén ott állott egy jókora kőtömb, mintegy azt várva, mikor hatol testébe a véső, hogy alakot öltessen.

Igor pár nappal ezelőtt választotta ki a kökerten, ahogyan a szobrászok hívták alapanyaguk lelőhelyét. Hosszan átadva képzeletének a döntés jogarát, nézte, bámulta a követ. Nem volt fényes annak egyetlen pontja sem, kitörték ősi helyéről, hogy erővel idehozzák társai közé. Éles kiszögeléseiről időnként megcseppentek a nemrég leszakadt égi áldás visszamaradt könnyei. Méltóságteljesen hevert a kert egyik távoli zugában a maga sok száz kilójával.

A szobrász háromszor is körbejárt, keresve azt, amiben álmodt lát.

Így mondta, álmodt.

Számára az istenadta tehetség felkínálta, képes legyen beleképzelni a kőbe alkotását. Körözött a gránit körül, aztán továbbment, de mindig visszahúzta a lába. Már az első pillanatban, amikor meglátta, tudta, hogy ez kell neki. Ott benn a fejében, akár egy kirakós játék, apró szilánkokból körvonalazódott, mit is ad a forma. Amikor belépett a kósokaság közé, határozott igénnyel érkezett a város megrendelése alapján, miszerint a közelmúltban elhunyt neves író leendő szobrához keresett anyagot. Amint azonban észrevette a barna csodát, úgy kiszállt a fejből, miért is jött valójában, mint amikor az üvegből kihúzzák a dugót, s gyorsütemben folyik a szabadba a lé.

Döntött.

Ráalkudott a kőre, de a nála lévő pénzből csak az előlegre futotta.

Másnap aztán kiszállították műterméhez a monstrot, és a darus teherfurgon gékje imbolyogva, nyöszörögve emelte a számára kijelölt helyre.

Az árnyakat végképp felitta a fal, átvette az uralmat a félhomály.

Már vagy két órája a kő előtt ült, és a lebukó nap fényénél néma beszélgetésben állt vele.

Tapogatta, látta magában az alakot, az arcot, látott mindent.

Érezte, nem tud tovább várni, most azonnal hozzá kell kezdenie. Ehhez hasonló alkotási vágy csak nagyon ritkán kerítette hatalmába. Akár a hegymászó, aki a csúcs meghódítására tör. Felkapcsolta a lámpákat, kezébe vette szerszámaint és nekilátott. Egészen reggelig véste a követ, annyira dolgozott, hogy a vésőt tartó, görcsben álló kezéből szinte kiejtette a végén az acélt.

Pihent egy keveset, majd újból folytatta.

Így ment ez csaknem három héten át, közben alig evett, keveset aludt, beesett, karikás szemei égtek az éjjel-nappal tartó szakadatlan munkától. A külvilág történései nem hatoltak a tudatáig, mígnem végül az egyik hajnalon elkészült.

Esett odakünn, a vízcseppek végiggördültek a felülvilágító ablakokon, és versenyt futva csorogtak le az oldalsó üvegtáblákon egészen a földig.

Csend volt, csak az eső neszegett.

Kihúzta az asztal alól a kerek zongoraszeket, ráült, meggyújtotta pipáját, majd lekönyökölt az asztal lapjára. Ahogy nézte a derengésben az alkotást, átfutott rajta a megelégedés. Érezte a mérhetetlen fáradtságot, amely nagyokat harapott a végletekig kimerült testéből. Ilyen intenzitással egyhuzamban még sohasem dolgozott, de a belső erő önkéntelenül is mozgatta a testét, kivetítve elméjének akaratát kezeibe, mindenébe, ami az alkotáshoz csak kellett. Figyelte művét, miközben az éppen távozó vihar fel-felvillanó égi nyilainak villódzásai végigfutottak az elkészült szobor alakján.

Gyönyörű fiatal lányt látott, a saját keze munkáját.

A szobor kissé hátrahajló testtartásban állt, vékony, jobb kezének karcsú ujjai a saját derekán nyugodtak. Nemes vonású arcán enyhe mosolyt lehetett felfedezni, szemeivel felfelé nézett. A kifogástalan, mezítelen, karcsú test tovább emelte a megmintázott lány szépségét.

Ahogy nézte, lassan becsukódott a szemre, lehajtotta a fejét az asztalra és elaludt.

Sokat aludt, testét átadta a pihenésnek. Mikor feleszmélt, rájött, hogy már majdnem beesteledett. Időközben az eső jónéhány településsel arrébb tette át székhelyét, a lemenő vörös napgolyó még kilőtt néhány erőlen sugárnyilat az ablaktáblákon át bronzszínű festve a készülődő szürkületet.

A barnás színű kötest kis időre óaranyá lett, és ő megállapította, hogy így még elragadóbb az egész valója.

Kezdetül nem értette, honnan a lány mi volt, hiszen soha nem látott hasonló arcot azelőtt. Felsejlett benne, talán mégis létezik

a lelkek vándorlása, s ha ez igaz, bizonyára a régebbi életéből való ez a csodálatra méltó valaki, aki hideg gránitból elkészülten most itt áll előtte.

Teljesen bealkonyodott. Felkapcsolta a villanyt, és összetakarította a törmeléket a szobor körül. Akár a hintőpor, ha beletűsz-szentenek, szálltak a parányi fehéres szemcsék körülötte. Mikor végzett, egy finom, puha gyolcsdarabbal aprólékosan végigtörölgötte művét. Megérintette a kinyújtott, fényesre csiszolt, finom mívű kezét, bár az hűvös volt, ő mégis forróságot érzett.

Teltek a napok, hetek, a hónapok, minden idejét a műteremben töltötte, de nem dolgozott. Naphosszat csak ült a szobor előtt.

Aztán egyszerre ráébredt, mindent elszöprő lángolással beleszeretett a művébe.

Polírozta, simogatta, olykor beszélt hozzá.

Nagy nehézségek árán lecipelte az ágyát az emeleti hálóból, mert aludni is csak a kislány mellett volt képes.

Órákig nézte a mennyei arcot, fogta a kezét, hozzásimult. Ilyenkor lebegett az énje, úgy érezte, szárnyalnak légiesen a szerelem csodafátylán, fel egészen a szikrázó égi. Máskor gyötrődött, kételyek emésztették, nem értette, mi történik vele.

Lassan elfogyott, mint a csonkig égő gyertyaszál.

Mintha az elementáris erő, mellyel alkotását létrehozta, egy láthatatlan életvezetékkel átszállt volna a szoborba.

Már nem törődött semmivel, kizárta a házból és lelkéből a külvilágot.

*

Odakinn, az épület tövében álló gertyánfán fekete-terigő dalolta énekét. Néha rövid szüneteket tartott, de aztán ismét belekezdett.

Ragyogott az ég azon a derűs reggelen.

A harmatos fűben két fiúcska kergetődzött a vén fatörzs körül, egyikük váratlanul az ablaktáblához szaladt, két kis kezét a szemé köré fonta, és belesett az egyik poros üvegen át.

A terem közepén barnán aranyló női szobor tövében, fekete széken egy férfit látott. Háttal a kifaragott kőnek dőlve ült, féloldalt átkarolta a szobrot, annak karján pihent a feje. Mozdulatlanul, nyitott szemmel felfelé nézve a női arcra meredt. Akár, mint ha maga is kőből lenne.

A kisfiú mondani akart valamit, de a társa nevetve magával húzta.

Mégegyszer körbeszaladták a fát, majd ugrádozva eltűntek a szürkés-kék épület sarka mögött.

Dunaharaszti, 2015.